RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 106.408 van 7 mei 2002
in de zaak A. 46.368/XII-1030.

In zake : de BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE WEMMEL,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. PUTZEYS en X. LEURQUIN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 390, bus 12

tegen :

het VLAAMSE GEWEST.

tussenkomende partij :

Jan FIEREMANS,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VAES,
kantoor houdende te LEUVEN,
Residentie Binnenhof,
Justus Lipsiusstraat 24.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de burgemeester van de gemeente Wemmel op 23 maart 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 20 januari 1992 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt waarbij zijn besluit van 8 november 1991 tot oplegging van de tuchtstraf van de berisping aan Jan Fieremans vernietigd wordt;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 27 juli 1992;

Gelet op de beschikking van 3 augustus 1992 die de tussenkomst van Jan Fieremans toelaat;

Gezien de memorie van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur F. De Buel;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker die tevens het verzoek tot voortzetting van de procedure bevat;

Gelet op de beschikking van 10 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. Jacubowitz, die loco advocat J. Putzeys en X. Leurquin verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat R. Vaes, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. De Buel;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de burgemeester van de gemeente Wemmel op 22 augustus 1991 aan de tussenkomende partij, adjunct-commissaris, vraagt het verslag mee te delen dat hij zou hebben opgesteld aangaande het rijden met een taxi door hoofdbrigadier Ringoot tijdens zijn ziekteverlof; dat de tussenkomende partij dezelfde dag schriftelijk antwoordt nooit een verslag ter zake te hebben opgesteld en de feiten ook nooit persoonlijk te hebben vastgesteld; dat de tussenkomende partij met brief van 12 september 1991 voor de burgemeester wordt opgeroepen voor een tuchtverhoor wegens :

> “1) bij wijze een verslag aan de Heer Burgemeester gedateerd 22 augustus 1991, betreffende het dossier Ringoot, verkeerde inlichtingen te hebben verstrekt;
> 2) dit verslag, bestemd voor de Burgemeester, langs welke weg dan ook, in het bezit van de heer Ringoot te hebben gesteld”;

Overwegende dat de burgemeester de tussenkomende partij op 8 november 1991 de tuchtstraf van berisping oplegt; dat in de motivering wordt overwogen dat voor het eerste feit geen formeel bewijs bestaat, dat echter wat het tweede feit betreft tussenkomende partij een deontologische fout beging door vertrouwelijke documenten in het bereik van belanghebbende Ringoot te hebben

gelaten, en dat bovendien tussenkomende partij gedurende meer dan één maand het volledig stilzwijgen heeft bewaard over het ongeoorloofd in het bezit komen van documenten door agent Ringoot;

Overwegende dat de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt de berisping op 20 januari 1992 vernietigt; dat luidens het eerste motief "de Burgemeester in het dispositief van zijn besluit had dienen te vermelden dat, vermits er geen bewijs van de tenlastelegging onder nr. 1 kon worden geleverd, de betrokkene van deze tenlastelegging werd vrijgesproken"; dat volgens het tweede motief "er kan getwijfeld worden omtrent de gegrondheid van de tweede tenlastelegging" en "er moeilijk aan de betrokkene kan worden verweten dat hij door het openlaten van zijn kantoor een fout zou hebben begaan";

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift drie middelen aanvoert; dat verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk verzaakt aan de eerste twee middelen;

Overwegende dat het derde middel dwaling in de motivering doet gelden; dat het middel twee onderdelen behelst; dat het eerste onderdeel het eerste motief van het vernietigingsbesluit bekritiseert en het tweede, "in subsidiaire orde" aangevoerde, onderdeel het tweede motief;

Overwegende dat de bestreden beslissing berust op twee motieven, die in de visie van de verwerende partij elk afzonderlijk de vernietiging van de beslissing van 8 november 1991 van verzoeker kunnen verantwoorden; dat bijgevolg het derde middel slechts tot annulatie kan leiden indien het in zijn beide onderdelen gegrond is;

Overwegende, in verband met het eerste onderdeel van het middel, dat het eerste motief van het ministerieel vernietigingsbesluit luidt als volgt :

> "Overwegende inderdaad dat het dispositief van het besluit een enig artikel bevat, houdende de oplegging van de tuchtstraf van de berisping, zonder te vermelden om welk van de twee tenlasteleggingen de tuchtstraf werd opgelegd;
> Overwegende nochtans dat in de motivatie van het tuchtstrafbesluit, door de Burgemeester wordt gesteld dat de eerste tenlastelegging, zijnde het verstrekken van verkeerde inlichtingen aan de burgemeester, niet kan bewezen worden;
> Overwegende dat derhalve de Burgemeester in het dispositief van zijn besluit had dienen te vermelden dat, vermits er geen bewijs van de tenlastelegging onder nr. 1 kon worden geleverd, de betrokkene van deze tenlastelegging werd vrijgesproken;

Overwegende inderdaad dat op het strafblad van de betrokkene enkel de tenlastegelegde feiten en de opgelegde straf worden vermeld, doch nooit de motivatie;

Overwegende derhalve dat in casu normaliter ook de eerste tenlastelegging op het strafblad van de betrokkene zal worden vermeld, zodat hieruit bij een eventueel later tuchtdossier zal worden afgeleid dat de betrokkene ook voor dit feit een tuchtstraf opgelegd kreeg, terwijl in de motivatie van het besluit van de Burgemeester duidelijk wordt gesteld dat dit feit niet is bewezen;

Overwegende dat de beroeper derhalve in zijn redenering omtrent de rechtsgeldigheid van het getroffen besluit, dient te worden gevolgd;

Overwegende dat alleen reeds om deze reden het besluit van de Burgemeester van WEMMEL dient te worden vernietigd";

Overwegende dat verzoeker daartegen inbrengt dat de burgemeester in zijn besluit van 8 november 1991 "zeer zorgvuldig tot de feitenvinding is overgegaan, de pertinentie heeft overwogen en op grond van de bewijskracht tot de al dan niet vaststelling ervan is gekomen" en zeer formeel en duidelijk het onderscheid heeft gemaakt tussen enerzijds het eerste feit waaromtrent wordt overwogen dat er geen formeel bewijs voor bestaat en anderzijds het tweede feit;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord er op wijst dat de Vlaamse minister "geen opmerkingen formuleert omtrent de eigenlijke motivering van het besluit, maar enkel over de inhoud van het beschikkend gedeelte van dit besluit";

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord herhaalt "dat feit nr. 1 wegens onvoldoend bewijsmateriaal niet weerhouden werd, waardoor de materiële motivering voor de opgelegde straf enkel kan gezocht worden bij het wel weerhouden feit Nr. 2"; dat hij in de laatste memorie uiteenzet "uiteraard" de verplichting te betwisten "om in het beschikkend gedeelte van het tuchtbesluit te herhalen dat slechts één van de twee oorspronkelijke tenlasteleggingen weerhouden was" en dat de dwaling in het bestreden besluit "er precies in [bestaat] geen voldoende rekening te hebben gehouden met de duidelijke motieven waaraan het beschikkend gedeelte van het tuchtbesluit verbonden is";

Overwegende dat de verwerende partij in het eerste motief van haar vernietigingsbesluit niet beweert dat de burgemeester zich voor het opleggen van de tuchtstraf tevens op het eerste feit heeft gebaseerd; dat integendeel de verwerende partij er zich ter dege rekenschap van heeft gegeven dat de burgemeester het eerste feit voor niet bewezen heeft gehouden en de tuchtstraf alleen wegens het

tweede feit heeft opgelegd; dat zij evenwel van oordeel was dat dit ook in het beschikkend gedeelte van de beslissing tot uiting moest zijn gekomen, om te vermijden dat een en ander bij een eventueel later tuchtdossier ten laste van de tussenkomende partij tot verwarring en misvatting aanleiding geeft; dat dit de kern van het motief zijnde, verzoeker er in het besproken onderdeel in wezen totaal aan voorbijgaat;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat het eerste motief door dwaling is aangetast of ondeugdelijk zou zijn; dat dit meebrengt dat het eerste onderdeel en aldus, zoals gezien, het gehele derde middel dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven mei 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**